

Όλα τα μάτια στραμμένα σε Σένα

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο τίτλος μας προέρχεται από τόν 15ο στίχο τοῦ 144ου Ψαλμοῦ πού λέει: «Οἱ ὀφθαλμοί πάντων εἰς σέ ἐλπίζουσι καί σύ δίδως τήν τροφήν αὐτῶν ἐν εὐκαιρία»· δηλαδή οἱ ὀφθαλμοί ὅλων εἶναι στραμμένοι σέ Σένα μέ ἐλπίδα καί ἐμπιστοσύνη. Καί Εσύ δίνεις σέ ὅλα στήν κατάλληλη ὥρα τήν ἀπαραίτητη τροφή τους.

Τά μάτια ὅλων των ὄντων «εἰς σέ ἐλπίζουσι». Τί ἐλπίζουν; Ἐλπίζουν ἀναμφιβόλως νά βρουν τήν τροφή τους, δηλαδή νά τοῦς δώσεις Εσύ τροφή. Ἡ λέξη «ἐλπίζουσι» αὐτό τό νόημα ἐκ πρώτης ὄψεως ἔχει ἐδώ. Ὅμως...

Όμως αν έρευνήσουμε μέ προσοχή, θά διαπιστώσουμε ότι υπάρχει πολύ μεγαλύτερο βάθος στό νόημά της. Καί άς δούμε τό θέμα από τήν άρχή του.

Ανοίγουμε τό πρώτο βιβλίο τής Παλαιός Διαθήκης πού λέγεται Γένεσις. Στήν άρχή περιγράφει τή δημιουργία τοῦ κόσμου: «Εν άρχή έποίησεν ό Θεός τόν ούρανόν καί τήν γην. ή δέ γη ήν άόρατος καί άκατασκευάστος». Ό Θεός δημιουργεί τό σύμπαν καί μέσα σ' αυτό τή γη. Δημιουργεί βουνά, λαγκάδια, πεδιάδες, χαράδρες, γκρεμούς. Έπειτα όλα τά ζώα. Καί τέλος τόν άνθρωπο. Ό άνθρωπος είναι ό βασιλιάς τής δημιουργίας, τό ύπεροχότερο δημιούργημα τού Θεού καί μαζί μέ τά ζώα βρίσκεται στή χαρά τοῦ παραδείσου. Μέσα εκεί τά πάντα είναι στραμμένα στόν Θεό. Είναι όλα καλά λίαν... ώς τή στιγμή πού ξέσπασε ή φοβερή καταίγίδα. Η πτώση. Καί άναπόφευκτα ή τραγική συνέπεια: ή έκδίωξη τοῦ ανθρώπου από τόν παράδεισο. Η φύση όλη άκολούθησε τήν πτώση τοῦ ανθρώπου. Κατάληξη τραγική.

Από κείνη τήν ώρα άρχίζει ή ιστορία τοῦ πόνου καί τών θρήνων τής ζωής. Υποφέρει ό άνθρωπος, ύποφέρει καί όλη ή κτίση μαζί του. Υποφέρουν τά ζώα, τά ψάρια, τά πουλιά, τά πάντα. Υποφέρουν άκόμα καί τά άψυχα, τά φυτά καί τά δένδρα, οί βράχοι, οί κάμποι, τά βουνά. Υποφέρουν από σεισμούς, πλημμύρες, φωτιές: «Πάσα ή κτίσις συστενάζει καί συνωδίνει άχρι τοῦ νῦν»· ολόκληρη ή κτίση στενάζει καί πονάει φρικτά έως τώρα. Όλόκληρη ή κτίση είναι ύποδουλωμένη στή φθορά. Στενάζει καί πονάει... άλλά καί περιμένει...

Τί περιμένει; Περιμένει τήν έλευθερία της. Περιμένει «τήν έλευθερίαν τής δόξης των τέκνων τοῦ Θεοῦ»· περιμένει νά πάρει μέρος στήν έλευθερία τής ένδοξης καταστάσεως των παιδιών τοῦ Θεοῦ. Δέν περιμένει άπλώς. Έχει σφοδρή έπιθυμία, άναμένει μέ άγωνία, караδοκεί μέ κομμένη τήν άναπνοή της νά άντικρίσει τήν ένδοξη φανέρωση τών παιδιών τοῦ Θεοῦ: «'Η γάρ άποκαραδοκία τής κτίσεως τήν άποκάλυψιν τών υιών τοῦ Θεοῦ άπεκδέχεται» (Ρωμ. η' 19-22).

Νά λοιπόν τώρα τό βαθύτερο νόημα τής λέξεως «έλπίζουσι». Τά πάντα είναι στραμμένα στόν Θεό καί έλπίζουν... Έλπίζουν νά τούς δώσει τήν άναγκαία καθημερινή τροφή... Ναι, άλλά έλπίζουν καί τή λύτρωση τών πάντων από τή δουλεία τής φθοράς καί τήν κυριαρχία τοῦ θανάτου.

Καί δέν έλπίζουν ματαίως. Διότι ή άρχή τής ιστορίας τής φθοράς είναι ταυτόχρονα καί άρχή τής ιστορίας τής σωτηρίας. Ό Θεός έκλέγει τό λαό τών Εβραίων γιά νά τήν ύπηρετήσει. Μιλάει σ' αυτόν τόν λαό μέ τούς κατά καιρούς άπεσταλμένους Του. Μέ τούς Πατριάρχες. Μέ τόν Μωυσή, τούς Προφήτες.

Έως ότου φθάνουμε στήν Καινή Διαθήκη. Ό Θεός άναδεικνύει τή νέα Εῦα, τήν Παναγία μας. Τήν άναδεικνύει γιά νά φέρει στόν κόσμο τόν νέο Αδάμ, τόν Κύριο

Ίησου Χριστό, τόν ίδιο τόν ένανθρωπήσαντα Θεό μας. Έπαθε, πέθανε, αναστήθηκε. Αρχισε τήν ανακαίνιση τών πάντων. Τώρα πορευόμαστε πρός τή μία καί μοναδική εκείνη μέρα τής Δευτέρας Του Παρουσίας, οπότε τά πάντα θά γίνουν καινούργια: ό άνθρωπος καί ή κτίση.

Πορευόμαστε αλλά καί ήδη μετέχουμε στή νέα κτίση. Ή νέα κτίση είναι ή Έκκλησία καί κατεξοχήν τό κέντρο τής ζωής τής Εκκλησίας, ή θεία Λειτουργία, ή «εύλογημένη Βασιλεία του Πατρός καί του Υιού καί του Αγίου Πνεύματος». Τό μυαλό του ανθρώπου έδώ σταματάει. Σ' όλο τόν κόσμο νύχτα καί μέρα προσφέρεται ή ζωή, ή Βασιλεία του Θεού Πατέρα, του Υιού καί του Αγίου Πνεύματος. Τώρα ανοίγεται ό παραδεισίος τόπος καί κάθε στιγμή ό πεσμένος άνθρωπος μπορεί νά ανεβαίνει πρός τόν τελικό του προορισμό. Συγχρόνως ανεβάζει μαζί του καί όλη τήν κτίση. Ό άρτος, ένα νεκρό στοιχείο τής φρύσεως, ζωοποιείται, μεταβάλλεται, γίνεται σώμα, καί τό κρασί αίμα του ένανθρωπήσαντος Θεού. Οί άγγελοι είναι παρόντες. Ό ούρανός καί ή γή γίνονται ένα. Τό ιερό Μυστήριο τής θείας Εύχαριστίας μάς κάνει από τώρα μετόχους τής τελικής καταστάσεως τών πάντων, μάς μεταφέρει στό τέλος του κόσμου.

Ό Ψαλμωδός λέει: «Οί οφθαλμοί πάντων εις σέ ελπίζουν». Δέν γράφει, Εσένα βλέπουν, αλλά, σέ Σένα ελπίζουν. Τώρα μπορούμε νά πούμε: Όλα τά μάτια είναι στραμμένα σέ Σένα. Ή όλη δημιουργία Έσένα προσμένει.

Κι Έσύ, ό Δημιουργός καί ή ζωή τών πάντων, μέ τό στόμα του ιερέα μάς λές: Κι Έγώ έσάς περιμένω! Έλάτε! «Μετά φόβου Θεού, πίστεως καί αγάπης προσέλθετε»!

Προσέλθετε, έλάτε κοντά μου! Ελάτε έδώ τώρα, προσέλθετε όμως καί στήν τελική σας δόξα, στή Βασιλεία μου. Εκεί όπου θά έχουν γίνει τά πάντα καινούργια... Προσέλθετε!

Πηγή: agiameteora.net